

De belevenissen van Truus Derks-Camps in de oorlog:

Ik ben geboren in Wellerlooi (Noord-Limburg) op 23 december 1926. Na de lagere school ging ik met de tram naar de modevakschool in Venlo. In maart 1944 heb ik in Rotterdam mijn diploma als costumière behaald. We zijn die dag allemaal geslaagd op één meisje na!

Thuis in Wellerlooi hadden wij een winkel en er waren altijd kostgangers. Tegenwoordig zouden we zeggen: 'bed and breakfast'. Die kostgangers werkten bij de grens Nederland-Duitsland. Het begon flink te rommelen rond de grens en aan de Maas. Vliegtuigen uit Engeland vlogen over. Boven Duitsland lieten die hun bommen los. Wij zaten dan vaak in de schuilkelders. Op een dag kregen wij Duitse soldaten in ons huis en wij moesten maar in de kelder slapen: mijn vader, moeder, zus, broer en ik.

In december 1944 moesten alle mensen uit Wellerlooi en omgeving naar Duitsland lopen. De ouderen, waaronder mijn vader en moeder, werden op karren vervoerd. In Duitsland aangekomen stond mijn vader al buiten te wachten. Hij had voor ons gezin een plekje gekregen om te slapen en te eten. De volgende dag moesten we allemaal naar het station lopen. Waar we precies naar toe gingen wisten we niet. Er kwam geen personen- maar een goederentrein, geen banken om op te zitten. We moesten gewoon op de houten vloer zitten. Het was vooral voor de ouderen heel moeilijk. De treinreis ging naar Groningen. Daar aangekomen werden we in een heel groot gebouw ondergebracht. Overal lagen pakken stro om op te slapen. We kregen wat te eten bij de 'Zusters van Liefde'. Daar lagen we dan, hutje bij mutje bij elkaar. De volgende dag werden we naar een groot herenhuis gebracht. Samen met twee andere gezinnen die wij kenden, mochten we daar gaan wonen. De drie ouderparen ieder op een eigen slaapkamer. De jongens en meisjes samen op één slaapkamer... net iets te smal! We konden onze voeten bij elkaar warmen.

Ik had al verteld dat wij altijd kostgangers hadden in Wellerlooi. Een van die kostgangers woonde in Friesland. Hij heette Jaap Jonker. Hij hoorde dat er Limburgers in Groningen waren aangekomen. Hij ging naar Groningen. Er waren lijsten beschikbaar waar alle namen van alle geëvacueerde mensen op stonden. Via die lijst heeft hij ons gevonden. Hij zei tegen mijn vader en moeder: komen jullie maar mee naar ons om daar te wonen. Mijn moeder kon heel goed koken en de vrouw van Jaap Jonker niet. Wij vonden het heel fijn om mee te kunnen naar

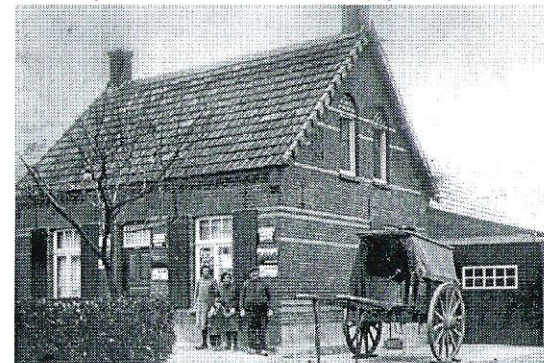
Friesland. Bij een vriend van hem konden mijn zus en ik terecht en mijn broer bij een fabriekje. Soms is de wereld heel klein.

We woonden nu in het dorpje Surhuisterveen. Ik had mijn diploma als naaister en kon daarom bij heel veel mensen werken. Op veel plaatsen heb ik toen kleding gemaakt zelfs bij de dominee. Ook had ik heel snel een vriendin die bij de bakker werkte. Af en toe kreeg ik een koekje van haar. We hadden daar niet veel. We hebben veel geschaatst en zelfs toneelstukken gespeeld.

Zondags was er altijd een Heilige Mis waar we allemaal naar toe gingen. De priesters gewoon in hun lange zwarte rokken. De mensen zeiden dat ze wel vrouwen kenden in broeken maar geen mannen in rokken.

Wij waren ver van huis en praatten vaak over hoe het in Wellerlooi zou zijn. Ergens in 1945 kwamen er vrachtwagens uit Wellerlooi om ons op te halen. De ouders kregen een plek om te zitten en wij allemaal staande vanuit Friesland naar Limburg. In Nijmegen moesten wij over zo'n baileybrug. Dat was wel eng maar gelukkig ging het allemaal goed. Wat waren wij blij dat we weer thuis waren. Het zag er allemaal verschrikkelijk uit. We hebben met zijn allen alles weer opgeknapt en daarna ging het leven weer gewoon door.

Mijn moeder weer in de tuin en lekker koken, mijn vader en mijn broer Albert weer naar de klanten met paard en wagen, mijn zus Mien in de winkel en ik weer boven achter mijn naaimachine.

*foto:ouderlijk huis Familie Camps
het kleine meisje is Truusje*

februari 2010
Truus Derks-Camps

*.....een mens moet op zijn tijd
zijn verhalen even kwijt.....*